

GENE BARRY

POEME

Gene Barry este un poet irlandez, autorul a patru cărți de poezie: Stones in their Shoes (2008), Unfinished Business (Doghouse Books, 2013), Working Days (Author Press, 2016) și Flaking the Rope (Nixesmates, SUA, 2019). Selecții din poemele sale au fost traduse în arabă, irlandeză, hindi, albaneză și italiană. Este fondatorul și președintele Festivalului Internațional de Poezie Blackwater din Irlanda și a editat edițiile din 2012, 2013 și 2014 ale revistelor „The Blue Max Review” și „Inclusion”, publicate în cadrul festivalului. Gene Barry este, de asemenea, psihoterapeut și are o bogată experiență de terapie prin artă și poezie, fiind coordonatorul a peste douăzeci de antologii și de volume de poezie. În prezent se ocupă de secțiunea de articole despre terapia prin literatură și artă de la revista „Brave Voices Poetry Journal”. A susținut recitaluri de poezie în Europa, Australia, Africa de Sud și SUA.

CONSECINȚA

Stau jos stau în picioare stau întins merg
Mă aplec încet și cu grijă
Sânul de la care am nevoie să sug
e aproape și totuși atât de departe

Tânjesc după niște explicații, în timp ce
lacrimile mele trag după ele răni din copilărie,
scot la iveală imagini fără valoare
care trec pe lângă mine pe triciclete
cu cei care pedalează scoțând limba la mine

Drumul nostru îngust, cu iarbă pe mijloc
împodobit cu mai multe șiruri de munți
a devenit urât și neinteresant
cu păsări fără glas și garduri vii tăcute
fiecare priveliște poartă în ea o rană

Logica e un profesor îndrăgit
bursa de valori perfectă

corectă și adevărată fără să ofere niciun răspuns
Bunul-simț e neîndrăgit și îndepărtat

Și totuși... o îmbrățișare e o enciclopedie
care acoperă orice rană.

AȘCHIA

Există întotdeauna
o așchie
ce se strecoară
înăuntru
și își face
de cap
neobservată
până când
e prea târziu.
Durerea
e constantă
și își ia mic-dejunul,

prânzul și cina
din calmante,
implorări și spasme.
Neputința ei
de fetiță
semnează condica
în mod firesc,
iar neajutorarea
se încolățește și pune stăpânire,
se hrănește cu frica,
și reglează viața
la temperatura de
auto-respingere.
Există întotdeauna
o nuntă
la care necunoscuții
dau iama,
cu o atitudine de premianți la Oscar
și există întotdeauna
o fată
care se căsătorește
și care își dorește,
în mod firesc,
ca amintirile și corpul ei
să fi fost mai tinere
decât un timp
care doare,
așa că,
în mijlocul nebuniei,
ea vorbește, în cele din urmă,
ca o soție
către soțul ei,
și se referă la
acel Unchi greu de descris
ca la un pedofil,
și nu se mai referă
la ea însăși
ca la gazda Așchiei.

MAMA

E o liniște înghețată
de ambele părți ale ferestrei.
Afară, o pânză albă le fură
bucuria ierburilor și plantelor,
ornând gardul nostru nefinisat,
acoperit de mucegai.
Trei stâlpi electrici sunt în viață.
Narcisele își scot capul
prin mușchiul cel dezgustător,
vițeii își fac de lucru cu gardurile electrice
și tractoarele trezite devreme hrănesc câmpurile.

Înăuntru, o voce repetă, ca un ecou,
mesajul de la telefon al nepoatei tale,
oprind gândurile în loc și aducând
vestea de gheață cum că tu ai trecut în neființă.

CUFUNDAREA ÎN GÂNDURI

Fără să-l întreb, mi-a spus
că barca cea veche a dus-o
în locul cu care credincioșii
își umplu visurile, acolo unde strămoșii
sunt tămăduiți și se joacă

L-am implorat să coboare
de pe spinarea căinței, pe care călărea
să dea lustru casei și să îmbrace
fiecare cameră cu florile ei preferate
și cu fotografiile ce n-au mai fost privite de mult timp

La cina împreună cu visurile, i-am spus
despachetează sentimentele de contrabandă
scufundă-te în amintirile minunate și
culege cele nevăzute, sădite de străbuni
ai grijă de amintirile luate cu împrumut din viitor

Ridicându-se în picioare pentru prima oară, a dat drumul
la cuvinte

„ea a fost capa roșie din fața taurului”
a înghițit
„un infern al lui Dante
dar am iubit-o dincolo de oase”.

VIZITA

Un cor de emoții
a bătut la ușa mea cu putere
din muzica lui revărsându-se
senzații stranii, latente.

Tristețea unui
dulap gol
a dansat vals cu singurătatea
unei frânghii de rufe lipsită de hăinuțe.

Mă învârteam printre dărâmături,
aflat în cădere liberă.
Podelele dormitoarelor lor
împodobite cu hainele dezbrăcate,
o avuție atât de mare.

La fel ca soldații căzuți în luptă,
adunați grămadă, prăbușiți,
așa și ele au rămas

nemișcate, neatınse.
Fiecare din ele păstrând încă
mirosul, zâmbetul, tristețea micului său stăpân.
La fel ca un anchetator al accidentelor aviatice,

cutreier cuviincios
și ating fiecare memento dureros
așa cum aș atinge părul lor,
mâinile, inimile, buzele lor.

Atât de multe camere
și totuși nicio cameră în care să-ți plângi durerea cuiva,
să-i povestești.
Fără să vreau am vărsat lacrimi și am zâmbit amar,

mâhnit, atât de mâhnit
pe măsură ce regăseam suvenirele
acestei vizite recente.
Să stau culcat cu ei și să mă dau de-a dura

simțindu-le oasele și carnea.
Să le absorb zâmbetele
și dragostea lor îmbelșugată să mă cuprindă –
urmele lăsate de ea, atât de ușor de găsit.

Așa cum cineva ar sta pe marginea unui mormânt,
am rămas tăcut și nemișcat,
cu speranța unui jucător de bingo,
așteptând reîntoarcerea lor, sfârâmat.

ZILE LUCRĂTOARE

În parcare fierbinte a spitalului,
sub soarele înălțat sus pe cer,
inexistent pentru ocupanții
taxiurilor din șirul care descărca pacienți,
pentru cei ai mașinilor cu permise albastre, strălucitoare,
fixate recent pe tablourile de bord,
și pentru șoferii de la transporturile
speciale și de la ambulanțe,
eu stăteam și completam cele mai importante
hârtii, care eram convins că urmau
să fie imediat aruncate într-un colț,
ca niște mucuri de țigară.

Mă uitam cum sosesc,
cei mai mulți în perechi,

doar câte unul singur, ciudat,
mergând țațoș ca un pistolar.
Sfidător.

Ceilalți mă făceau să mă întreb
dacă nu cumva exista undeva un țărc plin
cu prieteni și cu membri ai familiei, toți de prisos,
care stăteau, dormeau, își vedeau de treabă,
în ignoranță.

Gura automatizată a clinicii
îi înghițea pe toți regulat,
scuiându-i afară pe cei norocoși,
ca pe niște sâmburi amari.
Rumegau, fiecare din traista legată la gât,
plină cu amestecuri:
cel mai adesea negociere și teamă,
acceptarea cea rară, o îmbucătură hrănitoare,
negarea, ceva obișnuit –
și cu toții erau bine ambalați
în dispozitive medicale.

Cei care le aduceau patenele și împărțeau și împărțeau
îi ridicau, îi împingeau și îi așezau, purtându-și
figurile cele noi, oferind
încurajări în mod repetat,
la o grămadă de urechi surde.
Ei soseau, de cele mai multe ori, înfășurați
în pijamale, cămăși de noapte sau halate
cumpărate în grabă și de mărimi nepotrivite,
cu toții pierduți în corpurile lor noi,
micșorate, și în importanța
momentului.

Nouă săptămâni mai târziu, când zilele
se scurtaseră, iar soarele săruta orizontul
cu câteva ore mai devreme,
am revenit,
conducându-l cu grijă,
și duceam pe roți inevitabilul,
cu masca mea, care se potrivea de minune.

O geantă de-un model oarecare
îmi atârna pe umărul
stâng și el,
care mi-a dat viață,
se sprijinea de celălalt.
Amândoi
vorbind *fleacuri, fleacuri, fleacuri*.

SPUNE-MI MAMAIE

Ea era o arcă găurită
 așezată într-un mormânt care nu fusese încă săpat
 pentru ea.

Un Ulise pe care puteai să-l citești.
 Cu părinții ei în alb-negru
 care-și petrecuseră copilăria într-o continuă judecată,
 cu surorile ei care serveau vinovăție la cină.

De multe ori am plâns pentru buzele ei care mereu
 cerșeau aprobare

– când eram mic –
 și am observat cum un șir de scuze ieșeau din gura ei,
 ca niște pietoni mergând în marș, zi de zi.
 O mână cu degetul arătător ridicat
 o ținea nemișcată, iar ea trăia

ca îngenuncheată pe marginea mormântului.
 Între rugăciunile înțelese greșit
 își chema în ajutor rudele surde, care erau
 nefolositoare, ca scuzele unui mincinos.
 Odată, *hai să nu ne mai împiedicăm în detalii precise*
 a strigat ea la un public absent;
un alt nou testament, m-am întrebat.
 Așa că atunci când se simțea vinovată, nu obosită,
 ea se scufunda într-o baie de pedepse.
 La urma urmelor,
 familiile sunt doar pentru fotografii.

Selecții din volumele Parâma încolăcită (Flaking the Rope, 2019) și Zile lucrătoare (Working Days, 2016 – poemele „Zile lucrătoare” și „Vizita”)